

Joan Isaac

Cantautor

Públic "Cada cançó ha de tenir prou capacitat per arribar a la gent que pensa com jo" **Idealisme** "Sóc dels que pensen que els ideals del Maig del 68 encara són possibles" **Concerts** "L'esperit dels 70 i 80 d'anar pels pobles a tocar s'ha acabat"

"Sóc feliçment infeliç"

ANDREU GOMILA

Joan Isaac (Esplugues de Llobregat, 1953) acaba de publicar el setzè disc, amb un títol més que aclaridor, *Em declaro innocent* (Discmedi). El presentarà el 25 de març a L'Auditori dins del cicle BarnaSants. És un supervivent i una de les millors veus del país.

Li ha sortit el disc més pop de la seva trajectòria?

El primer tema, *Si vols 6.00*, potser és d'estètica més pop. Però jo sempre he pensat que cada cançó necessita una atmosfera determinada, un vestit fet a mida... Després els arranjadors et diuen cap on pot anar. He de dir, tanmateix, que el rock i el pop m'agraden molt. M'encasellen en la tradició francesa i italiana, que és on em sento més bé, però vinc d'una generació que vam escoltar molt pop. Sóc dels que van fer molts quilòmetres per escoltar els Creedence.

A Itàlia i França la cançó d'avui ha adoptat també el pop.

És veritat, però també ho és que cantautors joves com Vinicio Capossela han fet discos que no tenen res a veure amb el pop... El problema és que se sol tendir a encotillar musicalment la manera de fer de tot un país, quan de fet no té res a veure amb ser modern o antic. No hi ha cançons modernes o antigues, sinó músics que ho fan bé o malament.

Els músics joves que tenen més èxit aquí tenen poc a veure amb el pop, oi?

Sí. Només cal veure els Manel o Els Amics de les Arts, que s'acosten més al folk que al pop. Ara hi ha molts grups. I això és bo.

Vostè deu ser dels cantautors més prolífics de la seva generació?

En els últims quatre anys he tret tres discos, però també és veritat que vaig estar-ne catorze sense gravar-ne cap, del 1984 al 1998. I això et deixa un pòsit important. Ser més o menys prolífic depèn del rellotge de cadascú. El meu diu que cada dos anys i mig he de treure un disc. En aquest període de temps em passen prou coses perquè tingui la necessitat d'explicar-les.

Després de setze discos, no és cada cop més difícil escriure cançons?

Sí. De fet, tot es redueix a quatre o cinc temes universals, uns certs dubtes existencials que tots tenim: la mort, l'amor, què és la vida, la solitud, què fotem aquí. De vegades, miro si el que escric ja ho ha escrit algú, si jo mateix m'estic repetint. Però tornar una vegada i una altra a certs temes és normal. Procuo sobretot que l'essència de la cançó que escric tingui prou capacitat d'expandir-se cap a la gent que pensa de la mateixa manera que jo. No faig cançons gaire eclèctiques. Sóc un cantautor íntim.

A La vida al sol (2007) desprenia un vitalisme que tornem a trobar a Em declaro innocent...

Té collons que em diguis això, perquè m'ho diu molta gent. *La vida al sol* va sortir després d'un ensurt al cor. I quan la vida et posa de cara a la paret, tens dues opcions: o tires enrere o tires endavant. I sí, el nou disc continua sent molt vitalista, però de manera més reflexiva. Amb l'edat que tinc, veus les coses amb més perspectiva. Adoptar un to greu m'és difícilíssim. A més, ara que tot hom és pessimista, amb el sistema capitalista que està esgotat i que el món sembla perdut, veig que no tinc res a veure amb tot això. Jo sóc un idealista, un utòpic. Sóc dels que pensen que els ideals del Maig del 68 encara són possibles. Estic fora de la moda. Per això dic que em declaro innocent. Quan em demanen si sóc feliç, m'és difícil de respondre. Dic: sóc feliçment infeliç.

Ara que ve de fer una gira amb Aute per tot l'Estat, no sent una mica d'enveja respecte als cantautors espanyols?

Malgrat tot, estíem molt aquest país nostre. Malgrat aquest autoodi que tenim. No tinc cap dubte que en els últims 50 anys, Catalunya és el país d'Europa on s'ha fet més música i més bona. Per què no ens ho creiem més? Amb l'Aute, per exemple, em va passar una cosa curiosa: vam tocar a Madrid, Valladolid, Bilbao, Ferrol, Sant Sebastià, i vam cantar en català, amb els teatres plens i la gent dreta...

Ha pensat en alguna mena de xou especial per presentar el disc?

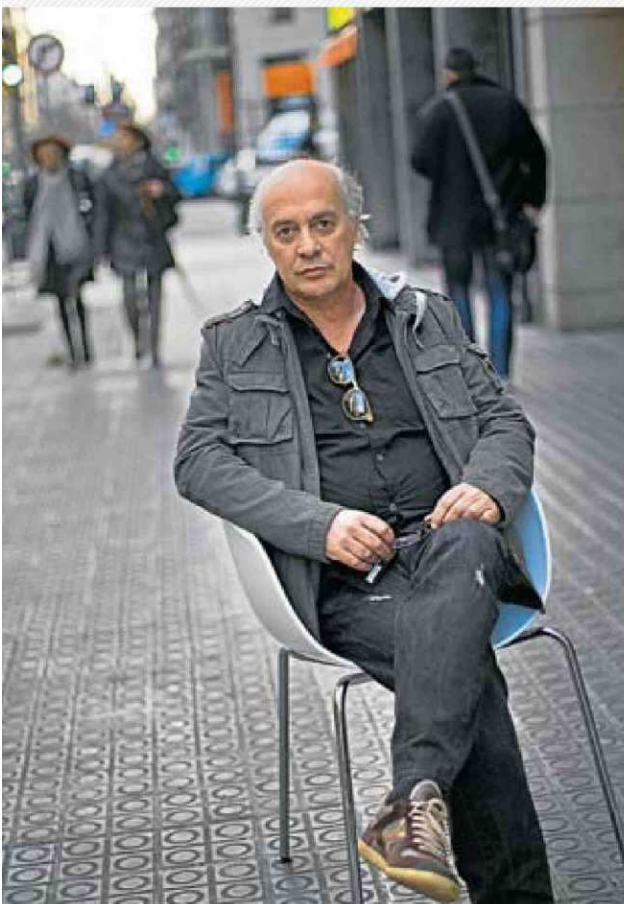
El públic que ve a veure'm vol escoltar les cançons. A L'Auditori hi haurà projeccions i alguns convidats especials. Damunt de l'escenari hi haurà tres generacions de músics: Manel Camp, Francesc Burrull i els joves que m'acompanyen... No crec que calgui centrar l'atenció sobre altres coses.

Ha pogut sobreviure tots aquests anys perquè és farmacèutic?

Jo sóc músic. Però hi va haver un període de la meua vida en què vaig tirar endavant gràcies a la carrera que vaig estudiar. Quan tens una estructura familiar, amb les filles, el col·legi... tot és més complicat.

I ara els músics només viuen de fer concerts, ja que no es venen discos...

En els últims quinze anys s'ha instal·lat un concepte terrible: la música és gratis. Quan parlo amb les meves filles els dic: "Sabeu quanta gent ha treballat en el meu disc?" Nosaltres som diferents. Perquè ni a França ni a Itàlia he vist mai mantes a terra plenes de discos com aquí... Ara els ajuntaments, a més, no tenen ni un duro per programar. L'esperit dels 70 i 80 d'anar als pobles a tocar s'ha acabat.

Joan Isaac tocarà el 25 de març a L'Auditori. XAVIER BERTRAL

un referent

El 25 d'abril a Lisboa (Revolució dels Clavells)

un llibre

'L'ofici de viure', de Pavese

un número

7